

Tako je Judek ozdravil zaspano cerkovnikovko. Gorjančev fant je bil sila poreden. Nosil pa je navadno alelujo ob velikonočni procesiji. In ker je hotel gospod Martin ponižati porednega paglavca, je naročil Judku, da bo on odslej nosil alelujo. In to ni bila mala čast za mutca. Saj navadno drugod nosijo alelujo veliki študentje, ki so lepega vedenja. Vedel pa je tudi, da ne bo nobeden fantov upal prevzeti Gorjančevemu tega posla, ker so se ga vsi bali. In zato je gospod Martin mutcu poveril ta posel. Sicer se je zakristija potresla, ko sta se mutec in Gorjančev spopadla. Pa Gorjančev je osramočen odkuril, ko je gospod Martin stopil v zakristijo. Tako si je Judek prisvojil dve častni službi pri cerkvi.

Sicer pa je med tednom pridno pomagal svojemu bratu. Z vsa vnemo se je Šimen lotil poprave in predelave. Ko je bila prstenina pospravljena in pozna jabolka obrana, tedaj je bilo delo končano. Struga Mokrice je bila iz cementa, jez se je podzidal, turbina vstavljena. Pa tudi voz je bil nov, nožnice nove in močni jarem je nosil vlite klešče, napravljene za več klin. Srečno je šlo delo izpod rok, saj je bil Šimen vaje in umen, in ko so v soboto pred adventom zvonovi zapeli delopust, je tudi Brbanova žaga stekla.

Mutec je plesal od veselja za lepim vozom na žagi, držeč v roci leseni zvod. Žaga se je tresla, jarem se je dvigal kakor blisk in kline so pele, da je odmevalo po dolu.

Celo stari Brban je odlagal svojo nezaupnost in zadovoljno kimajoč ogledaval spretno izpeljane zveze in prestave. Vaščani so z veseljem vozili na žago, ker je bil mutec spreten žagar, in računski šimnovi niso bili pretirani.

Ko pa je spomlad prihajala v deželo, je Šimen tudi mlin popravil. Vse se je napravilo lahko, umetno. Lahko so se dvigala kolesa, zlahkoma se je vrtela železna preslica, stope so se dvigale v

taktu in celo cirkular je zažvižgal poleg vene-cijanke.

Bilo je dovolj meljave, dovolj lesa na žagi. Šimen je zadovoljno nadziral vse priprave in razkazoval svoj napredek zdaj temu, zdaj drugemu. Pa zavisti tudi ni pogrješala nova turbina, in ko je tisti Lukčev Jernej iz malna v Pasji koži ponoči pritihotapil na žago in hotel potreti lopatice turbine, ga mutčevo bistro oko ni zgrešilo. Nalomastil ga je tako, da si je Jernej zlomil roko, ki mu ni več služila. Moral je od tistih dob z eno roko in z usti vreče zavezavati.

Mutcu se je zdelo, da je maščeval smrt brata Franceta.

Ko pa je Šimen leto osorej polagal očetu račune, je zinil, da bi se rad ženil. In oče mu ni branil . . .

»Kriška roža« je še vedno cvetela »Pri zlati zvezdi«. Gospod Martin je presadil to rožo v Mokriški dol.

Bila je svatovščina. Godci so godli, pa jih glušec ni slišal. Svatje so govorili, pa jih mutec ni razumel.

Ko pa je mokriški cerkovnik, ki je bil obenem čevljar, ukazal godcem, da naredo čevljarsko, tedaj se je tudi Judek pomešal med plesalce. Gledal je cerkovnici pod noge, gledal na obraz, pa je obdržal takt. Samozavestno je pretel s prstom, močno je pribijal na koleno, in ko se s cerkvnico spoprime, sta se vrtela po plesišču kakor dva, ki sta si že davno odpustila . . .

In zdaj se mokriški mutec spet redno vsak dan sprehaja po žagi, meče z lahkoto izžagane deske na plan, ogleduje kline v jarmu, pogleduje lopatice v turbini in je zadovoljen kakor nihče drugi.

Ob praznikih pa prižiga veliki lesteneč, o veliki noči nosi alelujo, sicer pa je in ostane gospoda Martina najboljši prijatelj . . .

DEVETA DEŽELA.

Zložil Josip Lovrenčič.

Pravljica v mislih je cvetela,
oči so govorile hrepenenje:
življenje!

In šel sem v svet —
prišel v deveto deželo zrelih let.

V rdečemodrem drevesu krvi
ptička ljubezen si gnezdo je spletla
in dan za dnevom žgoli . . .

Pravljica zori.

